

Arrest

nr. 208 658 van 3 september 2018
in de zaak RvV x / IV

Inzake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tajiekse origine te zijn. U behoort tot de Soennitische school binnen de Islam. U bent geboren op (...) in het dorp Bakhtan, gelegen in Surkrood district in de provincie Nangarhar. U woonde daar van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Ongeveer zes of zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontstond er een conflict tussen uw vader en uw ooms omwille van landbouwgrond die verdeeld werd door uw grootvader. Uw vader had als oudste zoon het grootste stuk land gekregen. Uw ooms zeiden dat zij het stuk land van uw vader wouden hebben. Uw vader weigerde zijn stuk land af te geven. Daarna besloten uw ooms het stuk land van uw vader met dwang af te nemen. Aangezien uw ooms banden hadden met de Taliban contacteerden zij mensen bij de Taliban. Uw vader werd daarna door mensen van de Taliban gedood. Twee of drie dagen later werd uw moeder thuis gedood door uw ooms. Uw oom M.N. (...) wurgde haar

met haar hoofddoek. Toen u tussenbeide kwam werd u geslagen en verloor u het bewustzijn. Nadien lag u ongeveer een maand in het ziekenhuis. Daarna verbleef u nog iets minder dan twee of drie maanden bij uw grootvader. U werd in die periode meegenomen door uw ooms die u training gaven met wapens. Toen uw ooms u en uw jongere broers wouden rekruteren bij de Taliban, contacteerde uw grootvader uw oom langs moeders zijde, genaamd H. (...). Hij regelde jullie vlucht naar Europa. Onderweg in Afghanistan verloor u uw broers. U verliet Afghanistan ongeveer 4 maanden voor uw aankomst in België. Op 17 november 2015 kwam u aan in België, waar u op 18 november 2015 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er dermate belangrijke leemten in uw kennis zitten in verband met uw asielrelaas dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Zo hebt u een erg beperkte kennis over de banden die ooms precies hebben met de Taliban. U weet niet te zeggen sinds wanneer uw ooms aangesloten zijn bij de Taliban en welke functie zij uitoefenden. Uw ooms zouden ook nooit verteld hebben over hun activiteiten bij de Taliban of wat zij precies deden bij de Taliban. Wanneer u de vraag krijgt hoe u te weten bent gekomen dat uw ooms banden hebben met de Taliban beweert u dat u dat wist omdat ze u bedreigd hebben. Wanneer u wordt gevraagd wanneer uw ooms u voor de eerste keer bedreigd hebben verklaart u dat dit tijdens het landconflict was tussen uw vader en ooms dat begon ongeveer zes of zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.8-9). Treffend is ook dat u niet kan vertellen over de banden van uw ooms met de Taliban wordt nog opvallender omdat u later tijdens het interview verklaart dat dit werk bij de Taliban het enige werk was dat uw ooms deden. U werd er dan ook op gewezen dat ze dan toch een belangrijke functie moeten gehad hebben bij de Taliban en u werd gevraagd waarom u dan niets kan vertellen daarover. Als reactie hierop herhaalt u dat u niet weet welke functie uw ooms hadden bij de Taliban en u verklaart vaagweg dat u enkel weet dat zij overdag weg waren en 's avonds naar huis kwamen (CGVS, p.25). Er dient geconcludeerd te worden dat u een erg beperkte kennis hebt van de banden die uw ooms hebben met de Taliban.

Daarnaast weet u niet te zeggen waarom de relatie tussen uw vader en uw ooms zo slecht was. U verklaart dat u uw ouders daar nooit over horen praten hebt (CGVS, p.26). Wanneer u wordt gevraagd of uw grootvader ooit tussenbeide is gekomen in het conflict beweert u dat niet te hebben gezien. U werd de vraag gesteld waarom u niet weet of uw grootvader ooit tussenbeide is gekomen en u werd op het bevreemdende karakter hiervan gewezen. Als reactie hierop stelt u vaagweg dat jullie geen contact hadden met uw ooms en dat uw grootvader misschien wel gaan praten is met hun. U beweert om die reden geen informatie daarover te hebben (CGVS, p.26). Deze leemte in uw kennis blijft echter opmerkelijk. Verder wist u ook niet te zeggen hoeveel jerib landbouwgrond uw grootvader juist had of hoe deze landbouwgronden verdeeld werden tussen uw vader en uw ooms (CGVS, p.24). Gezien het belang hiervan zou minstens kunnen verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn hiervan.

Daarenboven weet u ook niet waar uw vader gestorven is. Wanneer u wordt gevraagd of u niet gehoord had van mensen in het dorp waar zijn lichaam was gevonden antwoordt u "neen" (CGVS, p.12). Wanneer u wordt gevraagd of u enig idee hebt welke Taliban leden uw vader hebben gedood en of u daar iets over opgevangen hebt in het dorp, antwoordt u terug "neen". U wist ook niet te vertellen op welke manier uw vader is vermoord (CGVS, p.12). Wat u wel wist te zeggen is dat het lijk van uw vader naar uw thuis werd gebracht. Wanneer u echter wordt gevraagd welke mensen het lijk van uw vader naar uw thuis brachten moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U werd op het bevreemdende karakter gewezen van het feit dat u zich niet meer zou herinneren wie het lijk van uw vader bij u thuis bracht. Als reactie hierop verklaart u dat dit komt door de situatie en dat u enkel bezig was met de dood van uw vader en niet met wie het lichaam van uw vader thuis bracht (CGVS, p.12-13). Toch blijft deze leemte in uw kennis opmerkelijk. Het is ook bevreemdend dat u niet weet hoe lang u bewusteloos was na de moord op uw moeder. Wanneer u wordt gevraagd of de mensen rond u, de verpleegsters of uw familie, dat niet tegen u hebben gezegd hoe lang u bewusteloos bent geweest antwoordt u "neen". Wanneer u op het bevreemdende karakter hiervan wordt gewezen herhaalt u dat niemand u dat gezegd heeft (CGVS, p.27-28).

Daarnaast kan u de verschillende gebeurtenissen die u beschrijft in uw asielrelaas slecht situeren in de tijd en legt u hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Zo weet u niet te zeggen wanneer uw vader gestorven is (CGVS, p.12). Op de DVZ wist u ook niet te zeggen hoeveel dagen na de dood van uw vader uw moeder vermoord is geweest (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u dan plots dat dit ongeveer 2 à 3 dagen nadien was (CGVS, p.13). Wanneer u wordt

gevraagd waarom u dit op het CGVS wel weet en op de DVZ niet verklaart u dat de tolk u dit antwoord aanraadt (CGVS, p.14), hetgeen niet overtuigt.

Tijdens uw interview op de DVZ wist u ook niet te zeggen hoe lang u in het ziekenhuis verbleef (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u dan plots dat dit ongeveer één maand moet geweest zijn. Wanneer u wordt geconfronteerd op het CGVS met het feit dat u dit niet wist op de DVZ verklaart u dat ze u op de DVZ vroegen hoe lang u bewusteloos was en dat u dan zei dat u het niet wist. U werd erop gewezen dat dat niet is wat in uw verklaring op de DVZ staat. Hierop besloot u niet te reageren (CGVS, p.27-28).

Het feit dat u de gebeurtenissen in uw asielrelaas niet in de tijd kan situeren wordt duidelijker door het volgende. Zo beweert u op het Commissariaat-generaal ongeveer 1 maand in het ziekenhuis verbleven te hebben na de dood van uw ouders en nadien ongeveer 2 à 3 maanden bij uw grootvader verbleven te hebben (CGVS, p.28). Nochtans verklaart u in uw vragenlijst voor Afghaanse niet-begeleide minderjarigen dat uw vader ongeveer 1 maand voor uw vertrek uit Afghanistan overleed (Vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, p.4, C.1.). U werd er op het CGVS op gewezen dat dit niet kan kloppen. Als reactie hierop kan u enkel stellen dat u geen drie maanden bij uw grootvader was maar iets korter (CGVS, p.28). Dit verandert niets aan het feit dat uw verklaringen hieromtrent tegenstrijdig zijn.

Dat u de gebeurtenissen in uw relaas niet kan situeren in de tijd wordt nog duidelijker wanneer er gekeken wordt naar de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste interview op de DVZ bij het invullen van uw fiche voor niet-begeleide minderjarige. Daar verklaart u dat uw vader en moeder één en half jaar voor dat interview overleden. U beweerde tijdens datzelfde interview dat u 4 maanden eerder uit Afghanistan was vertrokken. Dat betekent dat u op dat moment zei dat uw vader en moeder meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven kwamen (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.2-3). Tijdens uw tweede interview op de DVZ verklaart u dan plots dat u niet weet wanneer uw ouders stierven (Verklaring DVZ, p.7 vraag 15). In uw vragenlijst voor Afghaanse niet-begeleide minderjarigen verklaart u dat uw vader ongeveer 1 maand voor uw vertrek uit Afghanistan overleed (Vragenlijst Afghaanse niet-begeleide minderjarigen, p.4, C.1.). Op het Commissariaat-generaal verklaart u terug dat u niet weet wanneer uw vader overleden is. U werd op het CGVS geconfronteerd met het feit dat u hieromtrent tot drie maal tegenstrijdige verklaringen aflegt. De enige verklaring die u hiervoor kunt geven is het feit dat u niet weet hoe lang u bewusteloos in het ziekenhuis lag. U werd er dan ook op gewezen dat het weinig waarschijnlijk is dat u een jaar lang bewusteloos in het ziekenhuis hebt gelegen en dat de mensen u dat dan toch wel zouden verteld hebben indien u daadwerkelijk een jaar in coma had gelegen. Hierop besloot u niet te reageren (CGVS, p.33-34). Het feit dat u de gebeurtenissen in uw relaas slecht kan situeren in de tijd en hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie uw oom langs moeders zijde, H. (...), zou hebben gecontacteerd met de vraag uw vertrek uit Afghanistan te regelen. Zo verklaart u op de DVZ dat uzelf meteen na de rekruteringspoging uw oom langs moeders zijde, H. (...), belde (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaart u plots dat het uw grootvader was die uw oom H. (...) contacteerde en dat u hem zelf niet hebt gebeld omdat u geen gsm bij zich had (CGVS, p.30). Wanneer u hiermee op het CGVS wordt geconfronteerd kan u enkel uw verklaring van op het Commissariaat-generaal herhalen. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig.

Daarenboven legt u weinig overtuigende verklaringen af over de begrafenis van uw vader en moeder. Zo kan u slechts twee burens noemen die op de begrafenis zouden aanwezig geweest zijn. Wanneer u naar andere mensen, burens of dorpsgenoten, wordt gevraagd die er aanwezig waren, antwoordt u dat u het zich niet kan herinneren. U kon ook de naam van de mullah (geestelijke) niet noemen die de begrafenisceremonie zou hebben uitgevoerd. U kon enkel vaagweg stellen dat de mensen hem kenden onder de naam Mullah. Bij de begrafenis van uw moeder was u niet persoonlijk aanwezig omdat u in het ziekenhuis lag. Toch is het opmerkelijk dat u beweert dat uw familie u niets over de begrafenisceremonie van uw moeder zou hebben verteld. U werd dan ook gevraagd waarom ze u daar niets over vertelden en erop gewezen dat dit toch een belangrijke gebeurtenis is. Als reactie hierop stelt u dat niemand u iets heeft verteld. U kan enkel toevoegen dat uw grootvader u nadien wel meenam naar het graf van uw moeder (CGVS, p.33). De vage verklaringen die u aflegt in verband met de begrafenis van uw vader en moeder ondermijnen, samen met uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met uw asielrelaas, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de dood van uw vader en moeder.

Ten slotte legt u weinig overtuigende verklaringen af over hoe uw reis naar Europa en die van uw broers zou bekostigd zijn. U beweert dat uw oom langs moeders zijde, H. (...), die woonachtig is in Pakistan, deze reizen zou bekostigd hebben. Dit is echter weinig aannemelijk voor verschillende redenen. Ten eerste verklaart u dat hij als job kippenvleugels verkocht met een kleine kruiwagen. Er kan dus verwacht worden dat iemand met een dergelijk profiel weinig kapitaalkrachtig is. U werd er dan ook op gewezen dat een reis naar Europa heel duur is. Er werd benadrukt dat een dergelijke reis minstens

enkele duizenden euro's kost en vaak nog veel duurder is. U werd dan ook de vraag gesteld hoe uw oom met zijn kleine kruiwagen kippenvleugels dit kon betalen voor drie personen. Als reactie hierop verklaart u dat u het niet weet en beweert u dat hij misschien geld heeft geleend van iemand. U werd daarna de vraag gesteld waarom uw oom H. (...) zich zo diep in de schulden zou steken voor drie neefjes die in een ander land leefden. Als reactie hierop verklaart u dat hij ervoor wou zorgen dat jullie uit de problemen geraakten en niets meer te maken hadden met de Taliban (CGVS, p.20). Aangezien er aan uw problemen met uw ooms en de Taliban geen geloof kan worden gehecht, voor bovenstaande redenen, kan ook aan dit argument geen geloof worden gehecht. Bovendien moet erop gewezen worden dat u zelfs niet weet waar deze oom H. (...) zou wonen in Pakistan en u wist ook niet te zeggen wanneer hij naar Pakistan zou zijn verhuisd (CGVS, p.18-19). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw oom H. (...) zou ingestaan hebben voor de betaling van uw reis naar Europa en voor de betaling van de reis van uw broers.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas noch aan de dood van uw vader en moeder.

U bent verder niet in het bezit van enig document dat uw asielrelaas of de dood van uw vader en moeder zou kunnen staven.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Het feit dat u maar één veiligheidsincident kan geven dat zou voorgevallen zijn in uw dorp Bakhtan bevestigt bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Bakhtan deel uitmaakt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het veiligheidsincident dat u aanhaalt

een ander conflict betreft tussen uw ooms die lid zijn van de Taliban en een andere groep mensen. Gezien het feit dat uw asielrelaas met betrekking tot uw ooms ongeloofwaardig is bevonden, kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van dit éne veiligheidsincident dat u kan opnoemen. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere veiligheidsincidenten herinnert, zoals gevechten en explosies, in Bakhtan antwoordt u dat u geen andere dergelijke veiligheidsincidenten herinnert (CGVS, p.21).

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verwijt verweerder dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn leeftijd, zijn analfabetisme en zijn timide persoonlijkheid.

Evenmin wordt door verweerder rekening gehouden met de traumatiserende aard van de gebeurtenissen die verzoeker heeft meegemaakt.

Gelet op deze elementen stelt verweerder onredelijk hoge eisen over de kennis van verzoeker, zodat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Zo is het kennelijk onredelijk om van een minderjarige te verwachten hoe deze zijn reis naar Europa heeft gefinancierd.

2.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt dat ten onrechte de situatie in Jalalabad werd beoordeeld. Hij woonde er niet en heeft er nooit gewoond. Verzoeker woonde in het dorp Bakhtan. Dit dorp ligt in dezelfde provincie maar behoort tot een ander district, met name Surkh Rod. Het is een dorp en behoort niet tot een stedelijke omgeving. Volgens verzoeker zijn de bronnen niet eenduidig. Naargelang de bron verschilt de afbakening van Jalalabad. Alleszins behoort het dorp volgens de Afghaanse autoriteiten tot een ander district. Er is dus geen indicatie dat Bakhtan gerekend kan worden tot het stedelijk gebied Jalalabad. De informatie van het CGVS geeft hierover geen uitsluitsel. Verzoeker wijst in deze op de inhoud van de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Deze informatie laat in het ongewisse welke dorpen in het rapport zelf tot de stad Jalalabad gerekend worden. De vage, slecht leesbare kaarten kunnen niet gelden als aanduiding. Bijgevolg is er niet afdoende gemotiveerd dat Bakhtan tot Jalalabad behoort en kan de veiligheidssituatie er niet op dezelfde wijze worden beoordeeld. Verzoeker benadrukt in deze dat de veiligheidssituatie buiten Jalalabad volgens het CGVS wordt aanzien als een situatie die beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij op grond van de situatie in Bakhtan een risico loopt op ernstige schade in de zin van voornoemd wetsartikel.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met zijn ooms, die banden vertoonden met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze gemotiveerd waarom aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat verzoeker (i) geen duiding kon verstrekken omtrent de banden met en de functie binnen de taliban van zijn ooms; (ii) een gebrekkige kennis vertoonde omtrent het conflict tussen zijn ooms en zijn vader; (iii) een verregaande onwetendheid tentoon spreidde over het overlijden van zijn vader en over zijn eigen bewusteloos zijn; (iv) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verschillende gebeurtenissen in zijn relaas en niet bij machte bleek om deze te situeren in de tijd; (v) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de persoon die zijn oom zou hebben gecontacteerd om zijn vertrek uit Afghanistan te regelen; (vi) niet kon overtuigen inzake de begrafenis van zijn ouders; (vii) niet aannemelijk kon maken dat zijn oom H. zijn reis naar Europa zou hebben geregeld; (viii) geen documenten bezat die zijn asielrelaas of het overlijden van zijn ouders zouden kunnen staven.

Verzoeker slaagt er geheel niet in om afbreuk te doen aan de motieven die aangaande het voorgaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen.

Verzoeker kan in dit kader geenszins volstaan met een algemene verwijzing naar zijn ongeschoolde profiel, jeugdige leeftijd en verlegenheid om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Noch zijn analfabetisme, noch zijn jeugdige leeftijd, noch een timide persoonlijkheid, noch een combinatie van deze elementen kan een afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan vage, gebrekkige, tegenstrijdige, inconsistente en onaannemelijke verklaringen zoals afgelegd door verzoeker. Ook van een jeugdig, ongeschoold en verlegen persoon mag immers worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde elementen geen aannemelijke verklaring vormen voor de gedane vaststellingen. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van (de combinatie van) deze elementen dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dermate zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen omtrent zijn vluchtmotieven. Hij brengt geen attest bij waaruit zulks blijkt en toont niet aan dat hij zo laagbegaafd zou zijn dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij volwaardige en coherente verklaringen kon afleggen over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Verzoekers algemene bewering dat de feiten van traumatiserende aard waren kan de concrete motieven van de bestreden beslissing evenmin ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Gelet op het voorgaande, worden de motieven die in de bestreden beslissing ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus door verzoeker niet dienstig weerlegd. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien deze niet dienstig worden weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zou beroepen op de elementen op basis waarvan hij stelt in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie en de kaartjes in het administratief dossier (map 'landeninformatie'), dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, verder weldegelijk duidelijk dat het dorp Bakhtan valt binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad. Derhalve wordt inzake de veiligheidssituatie in verzoekers dorp en regio van herkomst in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Het feit dat u maar één veiligheidsincident kan geven dat zou voorgevallen zijn in uw dorp Bakhtan bevestigt bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Bakhtan deel uitmaakt. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het veiligheidsincident dat u aanhaalt een ander conflict betreft tussen uw ooms die lid zijn van de Taliban en een andere groep mensen. Gezien het feit dat uw asielrelaas met betrekking tot uw ooms ongeloofwaardig is bevonden, kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van dit éne veiligheidsincident dat u kan opnoemen. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere veiligheidsincidenten herinnert, zoals gevechten en explosies, in Bakhtan antwoordt u dat u geen andere dergelijke veiligheidsincidenten herinnert (CGVS, p.21)."

Verzoeker voert, mede gelet op het voorgaande, geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de voormelde motivering. Hij toont niet aan en brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst sedert het opstellen van de

landeninformatie waarop de voormelde motieven zijn gestoeld dermate zou zijn gewijzigd dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt de informatie waarop verweerder zich desbetreffende steunde verder bevestigd in het door hem bij aanvullende nota van 30 juli 2018 bijgebrachte *EASO, COI Report Afghanistan Security Situation – update mei 2018*, de *EASO, Country Guidance – Afghanistan – Guidance note and common analysis* van juni 2018 en de COI Focus Afghanistan – veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker bij aangetekende schrijven van 1 augustus 2018 nog drie stukken met inventaris overmaakt aan de Raad zonder een aanvullende nota, in het bijzonder kopieën van de taskara van zijn vader en grootvader en enkele foto's van niet nader genoemde personen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet aangeeft wat hij met deze stukken wenst te bewijzen. Verder komt het de Raad evenmin tot te speculeren wat de finaliteit is van deze stukken. Tot slot is de Raad van oordeel dat aan fotokopieën – die bovendien *in casu* gesteld zijn in een door de Raad niet te begrijpen taal en niet van een vertaling zijn voorzien – geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT